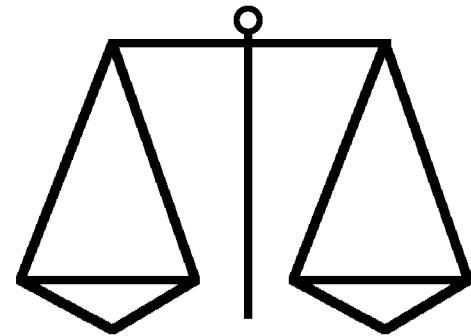

SĄD APELACYJNY
W KATOWICACH

- BIULETYN -

nr 1/91

Katowice 1991

Sąd Apelacyjny w Katowicach przystępuje do wydawania biuletynu w którym zamieszczane będą tezy wybranych orzeczeń sądu apelacyjnego mogące przysłużyć się ujednoczeniu orzecznictwa w sprawach cywilnych, karnych, pracy i ubezpieczeń społecznych.

Biuletyn przeznaczony jest dla sędziów sądów wojewódzkich i sądów rejonowych w okręgu apelacji katowickiej. Przewiduje się wydawanie biuletynu raz na kwartał.

Oddając do rąk czytelników pierwszy numer biuletynu, zapraszamy do współpracy w jego redagowaniu.

Będziemy wdzięczni za wszelkie uwagi krytyczne, glosy do poszczególnych orzeczeń czy inne własne opracowania, które w miarę możliwości będą w biuletynie zamieszczane.

Komitet Redakcyjny

TREŚĆ

I
Orzeczenia w sprawach karnych
str. 1

II
Orzeczenia w sprawach cywilnych
str. 8

III
Orzeczenia w sprawach ze stosunku pracy i ubez.p.społ.
str. 14

I

Orzeczenia w sprawach karnych

1. Nóż, którym posłużył się oskarżony był nożem stołowym, nie zakończonym ostrzem i mało ostrym, ale nie zmienia to faktu, iż każdy nóż jest narzędziem niebezpiecznym, a to czy jest on ostry czy tępy wpływa nie tyle na rozmiary obrażeń, które można przy jego pomocy wywołać, co na siłę, której należy użyć by dany skutek osiągnąć.

Wyrok z 15 lutego 1991r. sygn. akt II AKr 7/91

2. W praktyce sądowej utarł się wprawdzie pogląd prawny, nakazujący przyjęcie tytułu przestępstw rozboju ilu osobom zabrano lub usiłowano zabrać mienie, ale wymaga on ustalenia, że sprawca w każdym takim przypadku odrębnie wypełnia czynności wykonawcze istotne dla rozboju. W sytuacji, natomiast, gdy z ustaleń faktycznych wynika, że sprawca atakuje jednocześnie i jedną czynnością wykonawczą dobra prawne różnych osób, działanie jego stanowi jeden czyn /vide - wyrok SN z 26.02.1979r. II Kr 24/79 - OSPiKA 1980r. zeszyt 1, poz. 8/.

Wyrok z 25.01.1991r. sygn. akt II AKr 2/91

3. Nie ulega wątpliwości, że Sąd Najwyższy wskazując kwotę 2.000.000.-zł w uchwale z 26.06.1989r. sygn. VI KZP 28/87 /OSNKW 5-6/89 poz. 34/ jako kwotę poniżej której nie ma możliwości uznania szkody za poważną w rozumieniu art.217 § 2 kk, uwzględnił ówczesne brzmienie przepisu art.120§9 kk

zawierającego definicję mienia znacznej wartości.

Znamię poważnej szkody było zawsze znamieniem ocenym, ale przy jego interpretowaniu począwszy od pierwotnego brzmienia art.217 kk stosowano zawsze posiłkowo aktualne kryteria kwotowe, odnoszące się do mienia znacznej i wielkiej wartości.

Wobec zaś kolejnej zmiany przepisów kodeksu karnego, wprowadzonej ustawą z 23.02.1990r. /Dz.U.Nr14,poz. 84/, zachodziła konieczność uwzględnienia kryteriów stosowanych obecnie przy określaniu mienia znacznej wartości, tj. kryteriów wskazanych przez Sąd Najwyższy w uchwale 7 sędziów z 12.10.1990r. VI KZP 27/90.

Wyrok z 22.03.1991r. sygn.akt II AKr 8/91

-
4. Wszczęcie sprawy w postępowaniu sądowym następuje w momencie wpłynięcia aktu oskarżenia do sądu, nie zaś dopiero z momentem rozpoczęcia rozprawy /art.328 kpk/, czy rozpoczęcia przewodu sądowego /art.332 kpk/. Wszystkie bowiem czynności podejmowane po wpłynięciu aktu oskarżenia do sądu, polegające na wstępnej sądowej kontroli oskarżenia i przygotowaniu sprawy do rozprawy głównej, stanowią pierwszą fazę postępowania sądowego i nie są podejmowane poza sprawą, lecz w konkretnej toczącej się sprawie, objętej aktem oskarżenia wniesionym do sądu. Natomiast rozpoczęcie rozprawy stanowi drugą fazę rozpoznania sprawy w postępowaniu sądowym.

Postanowienie z dnia 21.03.1991r. sygn. akt II AKz 10/91

5. Użyty w art.11 ustawy z 13.07.1990r. o powołaniu sądów apelacyjnych... /Dz.U.Nr 53 poz. 306/ zwrot "sprawy wszczęte" nie odpowiada terminologii przyjętej przez kodeks postępowania karnego, który posługuje się pojęciem "wszczęcie postępowania" /art.6 kpk/ "rozpoczęcie rozprawy" /art.328 kpk/ lub "rozpoczęcie przewodu sądowego"/art.332 kpk/. Użyty więc w ustawie zwrot "wszczęcie sprawy" rodzić może pewne wątpliwości interpretacyjne. Nie sposób jednak podzielić słuszności poglądu utożsamiającego ten zwrot z pojęciem "rozpoczęcia przewodu sądowego". Nie znajduje to bowiem uzasadnienia ani w wykładni logicznej, ani też celowościowej przepisów ustawy z 13.07.1990r. Zmienia ona przecież właściwość sądu nie tylko w zakresie spraw karnych, ale i cywilnych oraz z zakresu ubezpieczeń społecznych. Zwrotu "sprawy wszczęte" odnosić więc należy do wszystkich spraw regulowanych ustawą i łączyć go z momentem uruchomienia postępowania sądowego.

W odniesieniu do spraw karnych uruchomienie postępowania sądowego następuje w sytuacji określonej art.6 kpk. Sprawę karną należy więc uznać za wszczętą w rozumieniu omawianej ustawy w chwili zgłoszenia skargi przez uprawnionego oskarżyciela, tj. w chwili wniesienia do sądu aktu oskarżenia.

Postanowienie z 14.03.1991r. sygn. akt II AKz 9/91

Takie stanowisko zajęto nadto w sprawach II AKz 7/91 i II AKz 8/91.

6. Należy zgodzić się z sądem I instancji, że opinia biegłych psychiatrów jest lakoniczna i niekompletna. Brak jest tzw.

części historycznej, opisującej czyny zarzucone oskarżonemu, a ponadto z wywiadu nie wynika, aby biegli pytali go o wszystkie czyny, których popełnienie mu się zarzuca...

W tej więc sytuacji, skoro konieczne jest wydanie właściwie nowej opinii, wyraźnie ustosunkowującej się do wszystkich czynów zarzuconych oskarżonemu - należało postanowić jak wyżej.

Postanowienie z 7.03.1991r. /zażalenie prokuratora na postanowienie Sądu Wojewódzkiego w przedmiocie zwrotu sprawy w celu usunięcia istotnych braków postępowania przygotowawczego/ sygn. akt II AKz 6/91.

7. Nie można zgodzić się z poglądem rewizji, że przyznanie się oskarżonego do winy nie było wyrazem jego skruchy i nie przedstawiało większego znaczenia dla prowadzonego postępowania. Jest prawdą, że w ciągu kilku pierwszych miesięcy śledztwa, oskarżony nie przyznawał się do dokonania zabójstwa i rozboju. Dopiero w dniu 5.07.1990r. tuż przed badaniem wariograficznym, przyznał się do dokonania zabójstwa. Do czasu przyznania się oskarżonego organ prowadzący śledztwo, nie dysponował w zasadzie dowodem jednoznacznie wskazującym na oskarżonego jako sprawcę zabójstwa.

W świetle tych niespornych danych, Sąd Wojewódzki należycie ocenił wagę przyznania się oskarżonego do winy jako jeden z czynników jego zachowania się po popełnieniu czynu, który nie może być pominięty przy wymiarze kary.

Wyrok z 1.03.1991r. sygn. akt AKr 9/91.

8. Ani przyznanie się do winy, ani też skrucha nie są niczym wyjątkowym, zasługującym na szczególną premię w postaci nadzwyczajnego złagodzenia kary, zresztą wyrażoną przez oskarżonego skruchę, Sąd Wojewódzki uwzględnił już jako okoliczność łagodzącą, orzekając karę pozbawienia wolności na poziomie najniższego zagrożenia.

Wyrok z 15.02.1991r. sygn. akt II AKr 7/91.

Skoro najniższa kara za przestępstwo z art.210 § 2 kk wynosi 5 lat pozbawienia wolności, a sąd I instancji stosując nadzwyczajne złagodzenie kary polegające w tym wypadku na możliwości wymierzenia kary od 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności - wymierzył karę czterech lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności - to sięganie po instytucję nadzwyczajnego złagodzenia tylko po to, by orzec karę nieznacznie odbiegającą od dolnej granicy ustawowego zagrożenia - czyni wysoce wątpliwą ocenę sądu, iż wymierzenie nawet najniższej kary przewidzianej za przypisane przestępstwo byłoby karą niewspółmiernie surową.

Wyrok z 8.02.1991r. sygn. akt II AKr 3/91

9. Ustawa z dnia 28 września 1990r. o zmianie niektórych przepisów prawa karnego i prawa o wykroczeniach /Dz.U. Nr 72, poz.422/ wprowadziła m.innymi zmianę do art.37 kk stanowiąc, że sąd określa zastępczą karę pozbawienia wolności na wypadek nieuiszczenia w terminie grzywny orzeczonej w wysokości przekraczającej 500.000,-zł. Mając na uwadze, że wprowadzona tą ustawą regulacja prawna

art.37 kk jest korzystniejsza dla oskarżonego i uznając, że wiąże się ona z wymiarem kary zasadniczej grzywny - Sąd Apelacyjny zgodnie z art.2 § 1 kk zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że uchylił zastępczą karę pozbawienia wolności /co do oskarżonego odnośnie którego została złożona rewizja/ i korzystając z uprawnień art. 384 kpk, objął tym dobrodziejstwem również współoskarżonego, który wyroku nie zaskarżył.

Wyrok z 15.03.1991r. sygn. akt II AKr 16/91

10. W niniejszej sprawie nie zachodzi uchybienie z art.388 pkt 9 kpk, w którym to przepisie jest mowa o rozpoznaniu sprawy podczas nieobecności oskarżonego, którego obecność była obowiązkowa przez co został on pozbawiony możliwości obrony. Jak wynika z art.74 § 4 kkw, obecność skazanego na posiedzeniu w kwestii zarządzenia wykonania zawieszony kary pozbawienia wolności, nie jest obowiązkowa, a jedynie przed wydaniem postanowienia w tej kwestii sąd powinien wysłuchać skazanego. Przepis ten nie ustanowił więc obowiązku wysłuchania skazanego skoro określił wysłuchanie tegoż jako powinność. Można więc odstąpić od tej czynności, gdy ten prawidłowo zawiadomiony o terminie posiedzenia, nie stawiał się bez usprawiedliwienia.

/Rozpoznawano zażalenie wniesione przez obrońcę skazanego na postanowienie Sądu Wojewódzkiego, który oddalił wniosek obrońcy o wznowienie postępowania dotyczącego zarządzenia wykonania zawieszony kary pozbawienia wolności/.

Postanowienie z 11.12.1990r. sygn. akt II AKz 3/90.

Takie stanowisko zajęto w sprawie II AKo 4/91.

11. Zgodnie z art.488 kpk sądem właściwym rzeczowo do rozpoznania spraw o odszkodowanie za niesłuszne skazanie, aresztowanie lub zatrzymanie jest Sąd Wojewódzki, orzekający po przeprowadzeniu rozprawy. Stosownie zaś do treści art.71 kpk zasadą jest, że w postępowaniu przed Sądem Wojewódzkim jako sądem I instancji oskarżony musi mieć obrońcę i udział tegoż w rozprawie jest obowiązkowy. Ponieważ przepisy rozdziału 50 kpk nie wprowadzają wyjątku od tej reguły zatem przepis art.71 kpk odnosi się także do postępowania o przyznanie odszkodowania. Tak więc rozpoznanie niniejszej sprawy pod nieobecność obrońcy /pełnomocnika/ wnioskodawcy stanowi uchybienie wymienione w art.388 pkt 6 kpk skutkujące uchyleniem zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania niezależnie od granic zażalenia i wpływu tego uchybienia na treść orzeczenia.

Postanowienie z 11.01.1991r. sygn. akt II AKo 2/90

II

Orzeczenia w sprawach cywilnych

1. Określenie ceny przez zastrzeżenie w umowie sprzedaży, iż obowiązuje cena z daty odbioru towaru jest dopuszczalne w świetle art.536 § 1 kc i uzasadnione w warunkach inflacji.

Wyrok z 29.11.1990r. sygn. akt ACr 28/90

2. Dowodem na okoliczność, że ubytek ilości przewożonego towaru nie nastąpił w czasie przewozu, może być komisyjny protokół liczenia, protokół rozładunku wagonów lub inny dokument pozwalający na ustalenie jaka ilość towaru znajdowała się w wagonie w momencie odbioru przesyłki i na wykluczenie możliwości powstania ubytku po jej odbiorze. Brak takich dowodów uniemożliwia skuteczne dochodzenie roszczeń z tytułu braków ilościowych od dostawcy.

Wyrok z 21.11.1990r. sygn.akt I ACr 34/90.

3. Zgodnie z ogólną zasadą dowodową wyrażoną w art. 6 kc, ciężar wykazania, że brak towaru powstał wskutek nie doładowania w myśl art.548 § 1 kc w zw. z art.544 § 1 kc spoczywa na odbiorcy.

Wyrok z 20.11.1990r. sygn.akt I ACr 41/90

4. Niedopuszczalna jest rewizja od wyroku w części orzekającej odsetki wniesiona tylko na tej podstawie, że po wytoczeniu sporu podwyższona została stopa procentowa w odniesieniu do dalszego okresu skoro wyrok nie zawiera części oddalającej żądanie wyższych odsetek. Wyższe odsetki za dalszy okres od zasądzonej kwoty muszą być w takiej sytuacji dochodzone w odrębnym procesie.

Postanowienie z 20.11.1990r. sygn.akt ACr 42/90.

5. Przewoźnik, który przyjął do przewozu przesyłkę nieodpowiednio opakowaną i nie zażądał zamieszczenia na podstawie art.42 ust.2 prawa przewozowego /Dz.U. Nr 53 z 84r.,poz.272/ przez nadawcę stosownego oświadczenia o stanie przesyłki, może się zwolnić od odpowiedzialności jedynie przez obalenie domniemania z art. 781 kc. Ciężar obalenia tego domniemania obciąża przewoźnika.

Wyrok z 28.11.1990r. sygn. akt I ACr 45/90

6. Podmiotem spłacającym wierzyciela może być każda osoba trzecia, która spełnia świadczenie odpowiadające treści stosunku zobowiązaniowego, jaki łączy wierzyciela z dłużnikiem i to nawet bez zgody dłużnika pod warunkiem, że wierzytelność jest wymagalna. Wierzyciel nie może bowiem odmówić przyjęcia zapłaty od osoby trzeciej /art.356 § 2 kc/.
Skutkiem takiej zapłaty jest wykonanie obowiązku wobec wierzyciela /wykonanie zobowiązania/ i ewentualne nabycie wierzytelności przez osobę trzecią /art.518 § 1 kc/.

Wyrok z 6.12.1990r. sygn. akt I ACr 60/90.

7. Odpisów na Fundusz Rozwoju Budownictwa Mieszkaniowego wprowadzonych ustawą z 13.07.1988r. o Funduszu Rozwoju Budownictwa Mieszkaniowego /Dz.U. Nr 24, poz.167/ i przepisami wykonawczymi do tej ustawy /M.P. Nr 26, poz.234 z 1988/, nie można doliczać jako odrębnej pozycji do wartości sprzedanych usług określonej w fakturze.

Wpłata na Fundusz obciąża koszty działalności jednostki świadczącej usługę i tym samym stanowi element kalkulacyjny ceny usługi.

Wyrok z 13.12.1990r. sygn. akt I ACr 72/90,

8. Należna od wykonawcy na podstawie § 19 ogólnych warunków umów o prace projektowe w budownictwie /M.P. Nr 8, poz.47 z 1983r. zm. M.P. Nr 31/85 poz.210/ kara umowna za nienależyte wykonanie zobowiązania nie może być potrącona w wypadku jej zapłaty od podlegającej zwrotowi wskutek odstąpienia od umowy wynagrodzenia zlecciodawcy. Zwrot świadczeń wzajemnych na podstawie art.494 kc następuje niezależnie od roszczeń odszkodowawczych i ust.3 ogólnych warunków umów o prace projektowe nie ma zastosowania do tego roszczenia.

Wyrok z 27.02.1991r. sygn. akt I ACr 103/90

9. Termin wymagalności roszczeń wykonawcy za wykonanie roboty powstaje z chwilą ich protokolarnego odbioru i przekazania do użytku. Roczny termin skutecznego dochodzenia tych roszczeń /art.118 w zw. z art.117 kc przed zmianą wprowadzoną ustawą z 28.07.1990r. - Dz.U. Nr 55, poz.321/ winien być liczony od daty wymagalności, którą jest data protokołu odbioru robót i przekazania do użytku.

Wyrok z 16.01.1991r. sygn. akt I ACr 118/90

10. Pobranie przez sprzedawcę ustalonej ceny wiąże strony co do treści zawartej umowy sprzedaży także w odniesieniu do ceny. Zwłoka nabywcy w odbiorze towaru nie stanowi podstawy do podwyższenia ceny na obowiązującą w dacie odbioru towaru.

Wyrok z 16.01.1991r. sygn. akt I ACr 119/90

11. Umowa sprzedaży jest ważna mimo, że strony nie określiły ceny ani nie wskazały podstaw do jej ustalenia /art.535 i 536 § 1 kc/ jeżeli okoliczności towarzyszące zawarciu umowy pozwalają na przyjęcie zgodnej woli stron związania się ceną przyjętą w stosunkach danego rodzaju.

Wyrok z 18.01.1991r. sygn. akt I ACr 133/90.

12. Główny wykonawca jako strona umowy zawartej z inwestorem na podstawie art.11 ogólnych warunków umów o wykonanie inwestycji, robót i remontów /M.P. Nr 8/83r, poz.47/

odpowiada względem inwestora za uchybienia podwykonawców zgodnie z zasadą wynikającą z art. 474 kc.

Wyrok z 7.02.1991r. sygn. akt I ACr 21/91

-
13. Wyrównanie szkody może nastąpić dopiero po określeniu jej wysokości, dlatego dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego /art.481 § 1 kc/ dopiero z chwilą uzyskania informacji o rozmiarze szkody i od tej daty należy liczyć odsetki za zwłokę.

Wyrok z 13.02.1991r. sygn. akt I ACr 29/91.

-
14. Obowiązek kolei dotyczący ustalania masy przesyłek ładowanych na bocznicach należy oceniać wyłącznie w kontekście art.45 ust 3 prawa przewozowego.
- Art. 45 ust. 1 tego prawa odnosi się wyłącznie do przesyłek ładowanych w punkcie odprawy przewoźnika czyli na stacji nadania.

Wyrok z 13.03.1991 r. sygn. akt I ACr 32/91

-
15. Naprawa i utrzymanie w stanie zdolnym do użytku stacji telefonicznej jest obowiązkiem Urzędu Telekomunikacyjnego wynikającym z umowy o korzystaniu z abonamentu telefonicznego. Do odpowiedzialności z tytułu niewykonania lub nienależytego wykonania tego obowiązku mają jednak zastosowanie nie przepisy art. 471 i nast. kc, lecz ustawy z 13.11.1990r. o łączności /Dz.U.Nr 88,poz.504/.

Wyrok z 28.02.1991r. sygn. akt I ACr 34/91

16. Przepis art.12 ustawy o dozorze technicznym /Dz.U.Nr 36, poz.202/ zabrania jedynie eksploatacji urządzenia przed otrzymaniem decyzji o dopuszczeniu do ruchu żurawia samochodowego, nie stanowi natomiast przeszkody do podjęcia czynności przygotowawczych do uruchomienia dźwigu. Koszty tych czynności jak również amortyzacja urządzenia za czas bezczynności spowodowany przeciągającymi się naprawami gwarancyjnymi stanowi szkodę będącą normalnym następstwem w rozumieniu art.361 § 1 i 2 kc nienależytego wykonania przez sprzedawcę zobowiązania, której wynagrodzenie może być dochodzone na podstawie art.471 kc.

Wyrok z 27.02.1991r. sygn. akt I ACr 40/91

-
17. Przyjęcie bez zastrzeżeń zamówionego u dostawcy towaru wraz z dołączoną dokumentacją określającą cenę towaru skutkuje powstaniem obowiązku zapłaty bez dodatkowego wezwania do zapłaty niezależnie od tego czy dostawa poprzedzona była zawarciem skutecznej umowy na piśmie. Przepis art.455 § 1 kc nie ma w tym wypadku zastosowania.

Wyrok z 27.02.1991r. sygn. akt I ACr 42/91

III

Orzeczenia w sprawach ze stosunku pracy i ubezp. społ.

1. Pracownik ma prawo do odprawy pieniężnej przewidzianej w art.8 ustawy z dnia 28.12.1989r. o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn dotyczących zakładu pracy, oraz o zmianie niektórych ustaw /Dz.U.Nr 4, poz.19 z 1990r./, jeżeli wyłączną przyczyną wypowiedzenia jest przyczyna ekonomiczna lub zmiany organizacyjne, produkcyjne i technologiczne.
- Przez wyłączną przyczynę należy rozumieć sytuację bez zaistnienia której wypowiedzenie umowy o pracę by nie nastąpiło
- Wyrok z 28.03.1991r. sygn. akt III APr 18/91

2. Zmniejszenie stanu zatrudnienia u pracodawcy z przyczyn określonych w art.1 ust.1 ustawy z dnia 28.12.1989r. /Dz.U.Nr 4, poz.19 z 1990r./, stanowi podstawową przesłankę cytowanej ustawy. Brak tej przesłanki wyklucza zastosowanie wobec powódki cytowanej ustawy, a tym samym nie stwarza żadnych podstaw prawnych do domagania się odprawy pieniężnej, określonej w treści art. 8 ustawy.
- Wyrok z 28.03.1991r. sygn. akt III APr 16/91

3. Stosownie do treści postanowień art.8 ust.3 ustawy z 28.12.1989r./Dz.U.Nr 4,poz.19 z 1990r./ należy przyjąć, iż zamiarem ustawodawcy było niedopuszczenie do wypłacenia dwóch różnych odpraw przy rozwiązaniu tego samego stosunku

pracy, dając pierwszeństwo odprawie emerytalnej. Tak więc wyłączenie uprawnień do świadczenia z ustawy następuje nie na skutek wcześniejszego wypłacania odprawy emerytalnej, lecz w związku ze zbiegiem dwóch różnych odpraw.

Wyrok z 28.02.1991r. sygn. akt III APr 11/91.

4. Pracownica korzystająca z urlopu wychowawczego w okresie wypowiedzenia nie świadczy pracy i nie ma prawa do wynagrodzenia oraz innych świadczeń uzależnionych od wykonywania pracy. Jej uprawnienia regulują przepisy Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 17.07.1981r. w sprawie urlopowych wychowawczych /jedn. tekst Dz.U. Nr 76, poz.454 z 1990r./. Natomiast z treści art. 36¹ § 1 kp wynika, że niezbędną przesłanką przyznania odszkodowania jest otrzymywanie wynagrodzenia w okresie wypowiedzenia, gdyż stanowi ono podstawę do obliczenia odszkodowania.

Wyrok z 20.02.1991r. sygn. akt III APr 5/91.

5. Treść art.1 ustawy z 24.05.1989r. /Dz.U.Nr 32,poz.172 i Dz.U.Nr 64, poz.391 z 1989r./ jest tak skonstruowana, iż ustawodawca nie wymaga aby jedyną, bądź wyłączną przyczyną rozwiązania z pracownikiem stosunku pracy była przesłanka określona w art.1. Zrozumiałym jest bowiem, że rozwiązanie stosunku pracy zawierać mogło jako podstawę przyczynę całkiem inną, natomiast postępowanie prowadzone w myśl przepisów ustawy ma wykazać przyczynę właściwą, bądź jedną z kilku ale mieszczącą się w dyspozycji art.1 powołanej ustawy.

Wyrok z 24.01.1991r. sygn.akt III APr 1/90

6. Praca w gospodarstwie rolnym rodziców wykonywana w czasie programowych przerw w nauce /wakacje, ferie zimowe/ w szkole ponadpodstawowej, nie powoduje zmiany w statusie ucznia i wyłączenia stosowania § 2 ust.2 pkt 1 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 28.03.1983r. w sprawie wykonywania niektórych przepisów ustawy o ubezpieczeniu społecznym rolników indywidualnych i członków ich rodzin /Dz.U.Nr 2, poz.10 z 1988r./.

Wyrok z 28.03.1991r sygn. akt III AUr 7/91.

7. Art. 48 ust.2 ustawy z dnia 17.12 1974r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa /Dz.U.Nr 3,poz.143 z 1983r./ nie uzależnia powierzenia ustalania prawa do zasiłków oraz ich wypłat od wyrażenia zgody przez nieuspołeczniiony zakład pracy, a zatem ZUS mógł, w drodze jednostronnego oświadczenia woli, obciążyć takim obowiązkiem nieuspołeczniiony zakład pracy.

Wyrok z 28.03.1991r. sygn. akt III AUr 8/91
